

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

SITGES

Número solt . 0'15 ptes

Trimestre . . . 1'50 .

ESPANYA

Any 7 ptes.

AMERICA

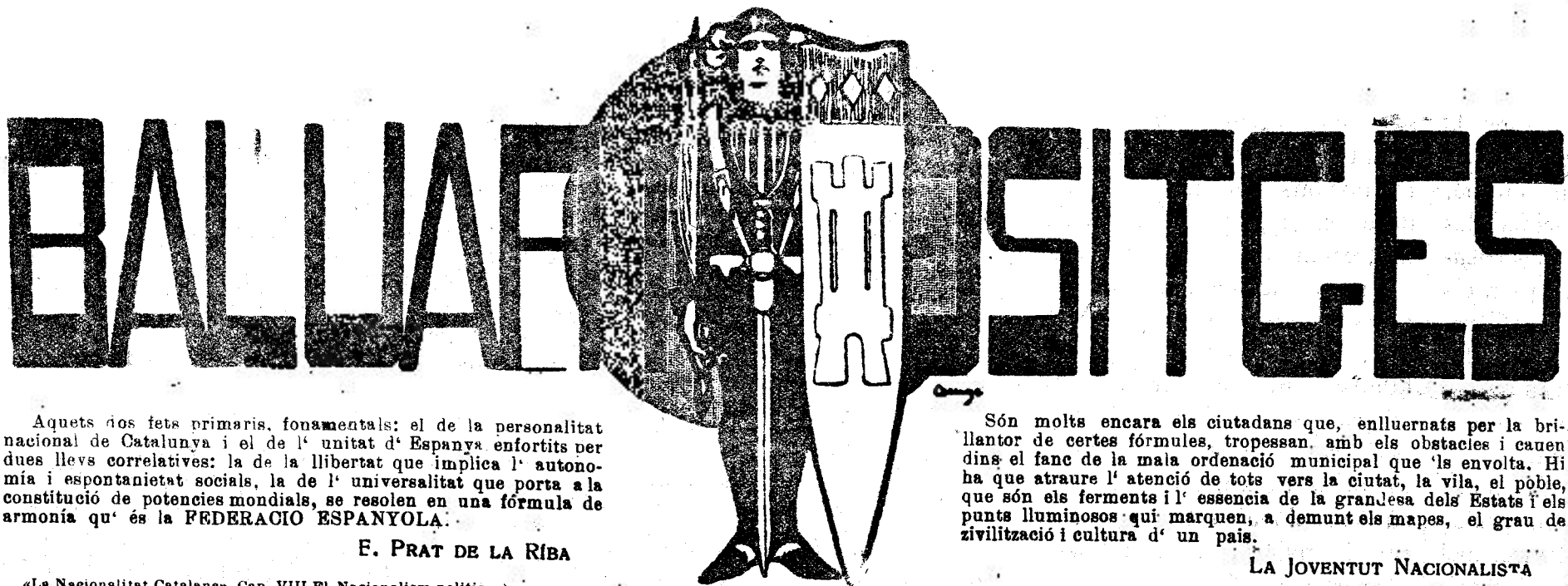
Any . . . 2'50 pesos (or)

ANUNCIS,

ESQUELES, REMESOS

I RECLAMS

a preus convencionals.

Aquests dos fets primaris, fonamentals: el de la personalitat nacional de Catalunya i el de l'unitat d'Espanya enfortits per dues lleys correlatives: la de la llibertat que implica l'autonomia i espontaneïtat socials, la de l'universalitat que porta a la constitució de potencies mundials, se resolen en una fórmula de harmonia qu'és la FEDERACIÓ ESPANYOLA.

E. PRAT DE LA RIBA

«La Naejonalitat Catalana», Cap. VIII El Nacionalism polític».

Són molts encara els ciutadans que, enlluernats per la brillantor de certes fórmules, tropassen amb els obstacles i cauen dins el fang de la mala ordenació municipal que 'ls envolta. Hi ha que atraure l'atenció de tots vers la ciutat, la vila, el poble, que són els fermentes i l'essència de la grandesa dels Estats i els punts lluminosos qui marquen, a demunt els mapes, el grau de civilització i cultura d'un país.

LA JOVENTUT NACIONALISTA

Manifest convidant al primer Congrés dern Municipal.

REDACCIÓ

ADMINISTRACIÓ:

CARRER

DE LES PARELLADAS,

NÚMERO 9.

Telefon n.º 337

Els treballs es publiquen
baix la exclusiva res-
ponsabilitat dels res-
pectius autors.

No 's retornen
els originals.

Any XVII Sitges, 17 de Febrer de 1917 Núm. 802

Nou producte americà

EVER-CLEAN

Nou producte americà

EVER-CLEAN, que significa **sempre net**, és el producte per excelència pera conservar d'una manera impecable tots els objectes en us, **mobles, portes, vidres, metalls de totes classes, plateria, miralls, marmols, cuiros, etc.** Especial per a **carroceries**. Fa desaparèixer tota mena de grasses i no taca les pintures, puig no conté càustic ni àcid. Caixa de 250 grams, 1'25 pes. Es ven en tots els principals establiments de la vila.

GRAN FABRICA DE espardenyes cordes i fils de totes classes

Magatzem de primeres matèries pera la
fabricació de Corderia i Espardenyeria

ISIDRO MARTORELL GOMIS

Sue. de Vda. Ramón Claramunt: antiga Casa FRANGAS

Alt, 5 - VENDRELL - Tel. 77

ACUEDUCTO VILLANOVÉS

Desde el 1.º de Julio del corriente año regirá para el arriendo de agua por volumen fijo en la Segunda sección (Sitges, San Pedro de Ribas y sus términos municipales) la siguiente tarifa:

Por medio metro cúbico de agua cada veinticuatro horas,

Ptas. 60 al año;

Por un metro cúbico de agua cada veinticuatro horas,

Ptas. 120 al año.

En toda su red de distribución, las obras y materiales necesarios para instalar las tomas, ramales y aparatos de aforo las llevará a cabo y las facilitará gratuitamente la Empresa.

Villanueva y Geltrú, Mayo de 1916.—LA EMPRESA.

Sastrería MARCET

SITGES

— TALL ELEGANT I D'ULTIMA MODA —

PROMPTI UT :: PERFECCIÓ

— UNA VISITA I N SORTIREU SATISFETS —

Carrer de Sant Pau, núm. 19

Acueducto del Príncipe Alfonso

Herederos de Soler y C.^a

Aquesta Societat, a l'objecte de commemorar la portada d'aygues a n' aquesta vila, ha acordat **colocar GRATUITAMENT les instal·lacions d'aygua potable** (aparatos d'aforo, preses, ramals i colocació) fins a la entrada dels immobles, a partir d'aquesta data fins el 30 de Mars de l'any prop-vinent.

Al mateix temps, cedint a les peticions de varis veïns d'aquesta vila, admetrà arrendos al tipo unitari de **metro cúbic**, sense perjuici de continuar admetent també arrendos al tipo de pluma.

TARIFA

Per mitg metro cúbic de aigua cada vintiquatre hores

Per un metro cúbic de aygua cada vintiquatre hores

Ptas. 45 l' any.

Ptas. 90 l' any.

Villanova y Geltrú, Deseembre de 1916.—La Gerencia.

Escoles catalanes - Professors catalans No són culpables

(Acabament)

Devant d'aqueixos retrets dels castellans, la majoria dels patriotes de Catalunya, bons i senzills patriotes, profereixen les més terribles execracions, els més durs anatemes, les més agudes rialleries, fins els més grollers insults contra aquells compatriotes nostres que, per tenir anestesiat, dormit, el sentiment nacional, cometen, sovint, mancaments contra Catalunya.

Ells — diuen els patriotes a qui aludim — són la majoria del nostre poble, i, com que, aquest po-

ble, Catalunya, el formem tots, nacionalistes i desnacionalitzats, hem de convèncer que el fet d'ésser més aquets que aquells és la causa de que Catalunya es trobi descaracteritzada, descatalanitzada, desnacionalitzada...

Qui els hi obliga, a aqueixos, catalans, a traïr la seva patria? Qui els priva de que la estimin i la serveixin?

Els governants de l'Estat els hi hauran pogut pendre, els hi han pres, la llibertat política; mes no'ls hi poden haver arrabassat

la llibertat de l'esperit. Aqueixa llibertat, que no's pren ni es dona, aqueixa llibertat, que, perquè la majoria dels catalans no són prou conscients, ni la tenen, ni la anyoren...

Volem defensar-los als nostres desnacionalitzats. Volem evidenciar-la la ignoscència dels mals fills de Catalunya. I volem, també, pregonar i justificar la repulsió que ens inspira la conducta dels governants centralistes quan retreuen la nostra desnacionalització.

Ho està, Catalunya, de desnacionalitzada; no hi viu l'esperit netament català a l'ànima de la

majoria dels nostres compatriotes; és cert que, la majoria de aquests, no la estimen ni la anyoren la llibertat de Catalunya...

Peró, cal dir-los, a aquests subjectes que retreuen la descatalanització en que's troba la patria nostra, que són ells els qui l'han descatalanitzat. No n'han tingut prou amb arrabassar-nos la sobirania política, desposseint-nos de les nostres atribucions d'Estat, sinó que, amb el fi de que no ens adonessim d'aquesta usurpació, han esmortuit la consciència nacional catalana, ens han desnacionalitzat tant com han pogut.

Es el comble del cinisme retreure'ns, encara, els nostres

mancaments nacionals, el nostre desamor a Catalunya, quan són ells els que han treballat i treballen per a fer-nos-la odiosa i ridícula la nostra veritable patria.

Cal repetir-ho una i mil vegades: valent-se de les facultats que la detenció de la sobirania de Catalunya, perduda definitivament l'any 1714, els otorgava, els dominadors nostres *castellanitzaren* — substituïren l'esperit català per l'esperit de les terres de Castella — tots els aspectes, i tots els graus de l'ensenyament que a la nostra terra se donava. I com que la majoria dels homes, en tots els temps i en tots els po-

bles, són d'esperit conformista, conservador, es mouen segons els impulsos externs i no per iniciativa pròpia, i com sigui, també, que l'loc ont els principis i les idees s'inculquen amb més eficàcia és a l'escola, car quan els infants comencen a anar-hi l'ànima està verge de tota noció decent, res té, doncs, d'estrany que la majoria dels catalans neguin i ofenguin la patria pròpia.

Què té de rar que la major part dels catalans tinguin preferència i simpatia pel teatre, pel llibre, per la revista, pel diari, per la llengua de fora de casa, i, en canvi, es mirin indiferents tots els aspectes de la nostra literatura, quan a l'escola, no se'ls ha donat cap noció tècnica de català, no se'ls ha fet estimar el verb de la rassa, però han rebut, amb més o menys imperfeccions, coneixements de llengua castellana?

Què té d'estrany que la majoria dels catalans prefereixin més les coses de gust castellà que les de sabor catalanesc, quan, a l'escola, se'ls ha insensibilitzat, se'ls ha atrofiat, el sentiment català, però se'ls ha empeltat el sentit castellà?

Els resultats són idèntics, encara que amb relació a un ordre de coses distint, del que succeiria si se'ls hagués anulat un sentit corporal i se'ls hagués conreuat desmesuradament un altre. En aquest estat no podrien fruit de tot allò que, pel seu caràcter, cal, per tal d'heure'n esment, la existència d'aquell determinat sentit que tindrien destruït, més, en canvi, per mitjà del sentit desmesuradament desenrotllat, estarien en condició de poder apreciar tot allò que, per la seva naturalesa, és precís, per a tenir-ne coneixement, la presència de aquell determinat sentit que ells tindrien conreuat amb desmesura.

I, encara, si aquets catalans desnacionalitzats no estan, ara, completament castellanitzats, es deu a que, fora de l'escola, reben, tant quan encara hi anaven, com quan deixaren d'assistir-hi, impresions, impulsos, en diferents graus d'intensitat, de caràcter catalanesc.

Si tota Catalunya no està, avui, desnacionalitzada, si el nacionalisme català existeix, es deu a que, si bé és cert que la majoria dels homes de totes les èpoques i de totes les latituds són d'esperit conservador, és cert, també, que una minoria d'ells són d'esperit renovador. Són, aquests, els homes que transformen la societat i fan que progressi cada dia més!

Foren els catalans de més agut esperit reformista els primers que es lluitaren de la educació castellana que a l'escola havien rebut i, d'una manera molt feble, encara, afirmaren llur veritable patria: Catalunya!

Aquest sentiment català, tot just nat, es propagà als homes que'ls seguien en ésser innovadors, i així anà augmentant el nombre dels reconstruïdors de la nostra nacionalitat. Però les mas-

ses immenses de catalans de idiosincràcia conservadora continuen i continuaran mentre les primeres nocions instructives i educadores les rebin en escoles castellanes, essent descatalanitzades.

I si el nacionalisme català no procura, per un mitjà o altre, que, d'ara endavant, tots els catalans rebin una instrucció i una educació sadollades d'un fort esperit català, sempre, sempre, la major part del nostre poble està aà desnacionalitzat, sempre, sempre, la majoria dels compatriotes nostres negaran la nació catalana.

I nosaltres els nacionalistes catalans, no tindrem dret a censurar-los.

R. RAFOLS i CAMI

Actualitats

Bol tots premiats

El sextet s'ha esdevingut *tercet*: en Simón al bell mitj seintat, en Joan i en Lluís li fan costat, i després d'un rato de bronzinar arriba l'hora de provar la sort i una de les mans dels tres epvratats es fica alternativament a la caps i treu uns paperets numerats que són llegits pel del mitj. Mentre dura aquesta operació es nota cert esverament, potser per por de que vingui algun representant de la moralitat i examini si tot està conforme. Però passa aquest moment d'angoixa, s'acaba el sorteig, i una gran satisfacció es reflexa en les tres fisonomies i queden amos de la situació per a 1917 no sabem quants juliànò-fils, boi tots.

Ens alegra el resultat tan falaguer, perquè tot anirà com una seda i quan vinguin els nous presupostos aquells *socio-listos* atiadors de les masses contra el dret i la llibertat dels que no pensen com ells restaran tranquils perquè no hi haurà entrebanes a la seva obra de cultura, progrés i protecció.

Independència i sumissió

Copiem de la sessió del dia 2:

«En vista del dictamen emittit per la Comissió de Fomento sobre las aclaraciones referentes a la contrata del alumbrado eléctrico, acordóse, a propuesta de Llansó, quedara el asunto sobre la mesa para su mejor estudio.»

Comedia, i més comedia; perquè el *mejor estudio* que deu haver fet en Llansó de les *aclaraciones* contingudes en el dictamen se les deu reservar *para mejor ocasión*, puig en la sessió del dia 9 fou el susdit dictamen aprovat sense l'intervenció d'en Llansó que va considerar molt més convenient pels interessos que representa no fer acte de presència per no destorbar la aprovació de unes bases concertades que tants beneficis han de reportar al erari públic.

Ja en parlarem d'aquest cèlebre dictamen que ha passat tant mansament.

Hi han actuacions que són molt misterioses.

Cara, creu, i cantell

Moltes vegades hem posat de manifest la flagrant contradicció observada entre lo que s'hi diu en

sessió pública, la ressenya de la Gazeta dels gitanos, i lo que consta en l'acta oficial.

Aquesta conducta sincera ha donat motiu a dictaris i apòstrofes canallesc per part de certs subjectes que s'consideren inviolables, però com les coses tenen el valor de la seva procedència, hem d'insistir en marcar tot quant pugui demostrar la equanimitat del honorable sextet que tan meravellosament obeeix a la batuta del estrafalari director.

Farem ús de la documentació oficial per la nostra asseveració.

Copiem de la G. del G. de la sessió del 26 del passat Gener:

«En vista de un dictamen de la Comisión permanente de Hacienda proponiendo que, con arreglo al Real Decreto de 21 de Marzo de 1905 se aprueben las relaciones de deudores i acreedores del Municipio que han de anarse al presupuesto de 1917, acordóse, una vez explicado el asunto por don Luis Font, aprobar dicho dictamen.»

Si relativament com captaven el vot dels electors per apoderar-se de la Hisenda municipal s'haguessin expressat amb tanta claretat, a ben segur que no hagueren sofregut la inconsciència de una part del poble.

L'aludit dictamen és com segueix:

La infrascrita Comisión de Hacienda al examinar las relaciones de deudores i acreedores al Municipio que figuran en el presupuesto de 1916 ha observado, comparándolo con las anteriores presupuestos, que existen varias partidas que se anotan durante un sin fin de años sin que haya ninguna probabilidad de cobrarlas ni bonarlas y en vista de semejante anomalía y de que produce un pésimo efecto moral la existencia de alguna de dichas partidas por referencia a personalidades ilustres en la historia de Sitges, y para hacer cesar la repetición continuada de dichas partidas esta Comisión tiene el honor de proponer al Consistorio la adopción de los siguientes acuerdos:

Declarar partidas fallidas y por tanto que sean eliminadas de la relación nominal de deudores las siguientes:

Capítulo 7, extraordinarios. Art. 11. Repartimiento general.

Pendiente de cobro del repartimiento general entre vecinos y hacendados de este término municipal para las atenciones de la campaña sanitaria de 1911, pesetas 6262,2.

Capítulo 8. Resultados. Art. 2. Créditos pendientes:

Bartolomé Robert, 52 pesetas. Santiago Rusiñol, 27 pesetas. Cura Párroco, 7, 2, 12 pesetas.

Total, 362'62 pesetas. El Ilte. Ayuntamiento sin embargo acordará como siempre lo que estime más conveniente para los intereses del Municipio. — 25 Enero 1917. — Font, Company, Font.

I diu l'acta aprovada en la sessió del dia 2 de Febrer sobre aquest particular:

«Fue aprobado por unanimidad un dictamen de la Comisión de Hacienda después de defendido por el Sr. Font, en el que al examinar las relaciones de deudores y acreedores al Municipio, propone la adopción de los siguientes acuerdos:

1.º Declarar partidas fallidas y por tanto que sean eliminadas de la relación nominal de deudores las siguientes:

Capítulo 7. Extraordinarios. Art. 11. Repartimiento general.

Pendiente de cobro del repartimiento general entre vecinos y hacendados de este término municipal para la atención de la campaña sanitaria de 1911, 262'62 ptas.

Capítulo 8. Resultados. Art. 2. Créditos pendientes:

De D. Bartolomé Robert, por un préstamo de obras, 52 pesetas. De D. Santiago Rusiñol, por un préstamo de obras, 27 pesetas. Del Cura Párroco, 7, 212 y 12, por permisos de obras. Total, partida fallida, 362'62 pesetas.

De relación de acreedores los siguientes: Cap. 9. Cargos. Art. 1. Censos corrientes A. 0.º. — María Rong, Administradora del Altar de San Felmo, a Agustín Batlle Amell, Sucesores de José Ferrer y Herederos de D. Pedro Anglada, por el permiso del censo correspondiente al 2.º semestre de 1900. 141'26 pesetas.

Capítulo 12. Resultados. A la Iglesia Parroquial, donativo para restaurarla, 500. Total, 641'26 las cuales serán eliminadas del presupuesto vigente por acuerdo del Consistorio.

Seguidamente se levantó la sesión.»

El tros que subratllem d'aquesta part de l'acta ens excusa del comentari.

Coacció hipòcrita

No hem d'escatir punt per punt lo que sobre l'aixamplament del Cementiri diu l'autor de *Conflicto a resolver*, perquè ja hem donat la nostra opinió en el nombre del 27 del passat; sols remarcarem que l'argumentació de l'articulista convergeix en un sol punt, que és la part econòmica: la qüestió són calés; i davant d'això no hi han ni lleis, ni higiene, ni estètica, ni res, — nou sistema que substitueix ventatiosament a la tan bescantada administració de botigueta.

Com res és etern, cal aprofitar el temps arreplegant tot lo possible per satisfer certs compromisos. Sols aprofitem del escrit de referència el pseudònim del autor, que és R. I. P. Nosaltres hi posarem *Amem* perquè quedi ben enterrat i *le sea la tierra leve*.

Pierrot i Colombine

S'acosta Carnaval. El món devalla vers als abims en llur fatal catigada; la terra jau per la dolor vençuda i als crits de mort, horritzada calla.

Cessa en tos planys! Tes penes embolcalla en oripells de goig, i resoluda cerca plaers en las afanyes perduda, i adorna amb ells la fúnebre mortalla.

Què hi fa que un vao d'horror i malhau perduri arreu en la dissort funesta [ransa que t'odi etern fatidic i lumina,

si per damunt de l'odi i la venjança i en el gosar de la pagana festa fonen un bes, Pierrot i Colombine?

EMILI

Dietari de la vila

DISSAPTE

La nova entitat «Fomento de Sitges» reparteix a domicili una allocució firmada pels que formen la seva Junta indicant el mōvil de les seves aspiracions en prò dels interessos materials de la vila i sollicitant la cooperació de tots, quan desitgin l'engrandiment de Sitges.

Encare que això ja comenci a semblar la cançó de l'enfadós, hem de dir que per aré segueix plovent; lo qual motiva, que siguin, molts els que, no sabent-ne, estan decidits a aprendre de nedar, per lo que pugui succeir.

DIUMENGE

L'Ajuntament celebra la sessió reglamentaria en la que's tenca en definitiva l'allistament d'enguany; resultant que són en número de 23 els minyons que detenen ser sortejats el prop-venent diumenge, dia 18.

Avuy el cel ja s'ha mostrat un xic compassiu; doncs, mitg clar, mitg núvol, s'ha passat el dia amb sense mullera.

Com estava anunciat, a la vetlla se celebren en nostres centres recreatius

diversions propies de la temporada: en el Casino del Prado Subirensé ball de assalt, i en El Retiro reunió (sic) de màscares (gl).

En el primer dels esmentats locals podíem admirar un ball animadíssim, en el que s'hi compten quaranta parelles disfregades, que discorren amb gran fressa pel saló, el qual presenta molt hermós aspecte i es troba completament ple de concurrència, acabantse'l sarau a quaris de dugues del matí; i en l'últim de dits local sols hi feren acte de presència cinc mascaretes, donantse ja per acabat el ball a mitja nit.

DILLUNS

Aquest matí es conduí a sa darrera estada el cadavre de l'apreciable compatriota D.ª Bàrbara Mirabent Mirabent, que va deixar d'existir air, a la edat de 76 anys.

Rebin amb tota la família, la expressió del nostre pesam.

No podem resistir a la temptació de significar que l' dia d'avuy ha sigut verament esplèndid.

DIMARS

L'enciclopèdic President de la C. de F., que de tot sab, indolent i dinàmica atmosfèrica, fa apilar pels peons municipals el fang del carrer de Parelladas, entre ls de Sant Pau i Sant Pere.

DIMECRES

En la capella del Sagrament, de la Parroquia, reben la benedicció nupcial, administrada pel vicari Mossén Sebastia Mas de les Valls, els apreciables joves Dr. Josep Carbonell Vidal i D.ª Efigràcia Pontfria Mora, testimoniantos en tal acte D. Agustí Tort Puig i D. Pere Mora Batlle. Molts felicitats i ventura.

DIJOUS

De bon matí reben la benedicció nupcial en la capella del Sagrament de la Parroquia i de mans del vicari Mossén Sebastia Mas de les Valls, els apreciats amics nostres D. Salvador Casamitjana Olivella i D.ª Isabel Ferrer Roca, a els quals apadrinaren, actuant al mateix temps de testimonis, els amics D. Bonaventura Sarret Clausó, D. Rómul Bertran Robert, D. Josep Roca Soler i don Pere Camps Hill.

Degut al dol que guarda un dels contrayents, l'acte ha tingut lloc en la més gran intimitat.

Desitgem an els nous desposats una inacabable lluna de mel i tota mena de felicitats i ventures, i transmetem amb tal motiu als seus familiars la nostra més coral enhorabona.

Devant del propi Sr. Vicari, contrauen també matrimoni D. Timoteu Ramírez Luz i D.ª Victoria Rauder, en quin acte actuen de testimonis D. Ricard Llòria Nouell i D. Lambert Gràcia Aliacar. Rebin també aixís mateix la nostra coral felicitació.

Torna a renovar-se la pluja amb més intensitat potser que dies enrera, i el fang apilat impideix la sortida de la aigua; per lo que ara ja tenim dugues coses molestoses.

Esta vist que l' P. de la C. de F. té el baròmetre espàtlat i està malament de relacions amb els de dalt.

Malgrat lo intempestiu del temps i ademés trovar-se els carrers convertits en uns bassals d'aigua i fang que fins per a tranzitarhi és fa precis utilitzar carruatges, el ball de societat, de disfresses, que ha tingut lloc en el Casino Prado Subirensé, ha sigut d'un èxit esplendunt.

El saló de ball estava encatit, i primorosament guarnides amb teles de color les seves columnes i baranes de llotges i galerie; haventhi gran devassall de llum procedent dels focs de la artística aranya del mitg i dels del voltant del saló; completant la part decorativa la encertada colocació d'arbusts i plantes a la boca de l'escenari, en quin fons hi campejava un bell jardí sobre tela, obra pictòrica del notable escenògraf Sr. Ros i Güell.

Avans de l'hora anunciada ja podíem dir-se que tant a la planta baixa, com en el primer pis la concurrència s'hi trobava atapada, esperant ansiosa l'arribada de les disfresses.

D'aquestes, les primeres en entrar foren cinc impecables i gracioses papallones, dignes de l'ibarr de la més preciosa flor.

Després romp la música una marxa molt coneguda i entren al saló dos nu-

«in partibus», rigurosament habillats de blanc i negre, amb un acompanyament de set ariats—ells tot ariats aristocràticament i elles de «fru-fru», amb berret i mantellina—tots els quals sembla que vulguin tenir quelcom amb els nuvis i excitant amb els seus gests i ademans «elegantíssims» la hilaritat dels espectadors, que elogiaven la pensada.

Un pas-doble molt remarcable fa que tots els ulls mirin cap a la portada, per on entren, obrint-se pas garbosa-ment, 23 manoles ricament vestides amb tota propietat, que donen dues voltes per la sala; describint aquells flexibles cossos unes contorsions que, per lo admirable, espeterren.

Entren també tres pulcríssimes «octogenaries», que es veuen bé que ho són sols exteriorment, doncs prou els seus ulls expresius i fascinadors demostren juvenil edat, intrigant extraordinàriament per a comprovar-ho.

Les disfresses descrites i, además, tres o quatre fardos que cobreixen ses delcades formes amb molt bona draperia, componen el bell i atractiu conjunt de aquesta diversió carnavalesca.

La banda de música de la casa i el sexteto «Mozart» alternaren en la execució del programa, que fou molt del gust dels circumstantes.

Cap a les tres de la matinada acabava tan deliciosa festa, que feu préveure un bon Carnaval si no minva l'entusiasme que per ara regna.

En el «Retiro» se celebra també bull de societat, trobantse encatit el saló i assistint-hi molta concurrència; si bé, segons referències que tenim, de màscares no n'hi han acudit gaires més de una dotzena.

DIVENDRES

Surten cap a Vilafranca, a fi d'incorporar-se als regiments a que siguin destinats, els recutes de quota Isidor Cartró Robert i Baltasar Coma Mils, números 17 i 18 de l'últim reemplaç.

El Tablado de Arlequín

El Jueves Lardero, llegó S. M. el Carnaval al Blanco Refugio. Momo y Terpsicore hacían los honores al augusto personaje. Arlequín iba delante provisto de un monumental incensario atendido cuidadosamente por Colombine, y Pierrot ostentaba el pendón.

—Música, música!—gritamos todos. Y la música tocó. Tocó paso-dobles, polcas, «pericones», two-steps, tangos, rumbas, fox trotes, alaris. Mi amada atóme el cuello con una serpentina carmesí, y vació un saco de confetti sobre mi cuerpo. ¡Menu-do cosquilleo! Los fantoches mugrientos que empuñaban sucias escobas fueron apartados solícitamente, y S. M. nos dirigió la palabra:—No creáis, amigos míos, que mi reinado sea la glorificación de lo puramente grotesco. Yo comparto, con Cupido, la orientación de los corazones. Quizás pueda más, para el Eterno Enamorado, la algarabía de una de mis noches, que todos los días sonrientes de la Primavera. Regocijáos ante mí, y haced alegre el Amor. Sed todos hermanos de Ronsard, el príncipe de los países eróticos de Francia; sed todos un poco, los sentimentales escogidos del tintineo del cascabel; esforzaos en extraer el ínfimo grano de azúcar de la carcajada amarga. —Y el miércoles venidero, vuestros labios besarán una flor de infinita voluptuosidad en vez de ceniza.

Así sea.

Confieso que experimenté muy grata impresión al ver entrar al desabrido «Ca-

tota», custodiado por dos forasteros, en el asalto incomparable del Prado, produciendo la hilaridad de todos los concurrentes.

Mi fiel Colombine, con quien estuve solazándome toda la noche, quiso enterarse presto acerca de las virtudes de aquel bicho raro que tan-inopinadamente pateaba en el Salón del Gran Coliseo, mientras en el lúgubre «Casinet de baix»—donde solo bailaban ocho disfraces—se hacía un «tour de force» para no dejar hasiar a la gente.

—No te impacientes, mujer, —le dije. —No hay derecho que la «pología» de ese escribidor-zuelo en ciernes interrumpa nuestro amoroso coloquio.

—Es que parece un hortera. Mira que

hombres de holgazán tiene.

—Pues bien, tu lo has dicho: «Catrota» es un holgazán, con todas las de la ley.

—¿Y sólo se dedica a calumniar a sus adversarios?

—Este es su único oficio; y menos mal si lo hiciera con cierto desembarazo.

—¿Será torpe? Fíjate cómo pretende flirtearme bajo su mirada de becerro. Creía, Arlequín, que el poliche era algo viejete, y observo que todavía es buen mozo.

—Todos creíamos lo mismo; pero al fin dimos con él. No te quepa duda: «Catrota» no es otro que el que aquí ves; siempre, claro está, corregido y aumentado.

—¿Qué tipo? Se adivina a la legua que no

hace nada en todo el día.

—Nada completamente. Imagínate que, según propalan por ahí, acostumbra a levantarse a las doce del mediodía, y una vez confortado, échase encima de un diván esperando la hora de comer. Ya nos lo comunicó un médico de la plaza: «Aquest xicot té el microbi de la mandra». Y es una verdadera lástima, porque se podría aprovechar para algo.

—Escribe libelos carnavalescos, hombre; no seas exigente.

—Tienes razón. Y aun me olvidaba de otra ocupación: también desempeña el cargo de alabardero.

—Así, con tanto cargo, me podría casar perfectamente con él. Tu no debes estar enterado del postín que se daba el otro día, diciendo que quería sustraerte tu Colombine.

—Qué imbécil! Robarme tu cariño...

Bah, no continuemos. Vayamos a bailar—él wals lento. —

—«Catrota» nos contemplaba envidioso, y tantamente rígido como un maniquí.

Para devolver la visita de cortesía que «Catrota» hizo al Casino del Prado, Arlequín decidió asistir al Baile de Sociedad del «Casinet de Baix».

—En Xana» al divisar mis narices, corrió hacia mí, deshaciéndose en reverencias.

—Ya sabes, me dijo—que aunque no seas socio, puedes bailar a tus anchas, en carácter de cronista de salónes.

—Muchas gracias, «Xana», tu y yo seremos amigos.

—Te lo digo, porque teniendo mi autorización, no hay nada que temer. Yo soy el Presidente por «tanaxia».

—Por antonomasia, querriás decir.

—Bueno sí; dispénsame. Es una palabra que aprendí de Pepito Agutzilet, que es un chico muy ilustrado.

—Y qué hay de cierto sobre la supresión de la tradicional Comparsa del «barret de copa»?

—Pues... completamente suspendida. Tu comprenderás que la pública estética lo exigía, y ahora que estamos faltos de mozos elegantes... no hay que darle vuelta de hoja. El abuelo podrá escribir otras «Costums perdudes».

—Tienes chiste. Y qué tal, dá buen resultado la cantina?

—¡Psé! No se gasta mucho, pero en fin va algo mejor que cuando la regentaba el ordinario.

—¡Caramba! Lo pusisteis de patitas en la calle como el que echa un perro de una iglesia. ¡Que poca consideración! Y se su-

surra que no le confiais recado alguno. ¡Que verdugos son los «moros»!

—No te metas en camisas de once varas, Arlequín, que por allí se arma bronca, por haber hecho alguien lo que intentas tu.

Efectivamente, debajo de los músicos, un grupo discutía acaloradamente, presintiendo una lluvia de puñetazos. Enseguida acudieron los primates para calmar los ánimos.

—De qué se trata?—preguntó Simonet.

—Pues nada,—contestó «Passarell»,—este payés que es socio de «sis rals», quiere ocupar la silla delantera, requerida de antemano por ese señor que es socio de «déu rals».

—Aquí todos somos iguales—replicó el payés. Ya te conozco «Pasarell»: tu buscas hacer méritos.

—Basta, basta; a bailar.—Cuidado, que viene «Catrota», —dijo el de la fresa en el ojo.

Y como si hubiesen anunciado la aparición de un ogro, el grupo se disolvió repentinamente.

La novia de «Catrota» me guiñaba el ojo pero para evitar nuevos espectáculo deprimentes, no hice caso, y me fui a sacar una morena adorable.

Aparte de la morena adorable, muy poco había que admirar en el «Casinet de baix». Los ánimos estaban abatidos, y el bochornoso incidente acaecido acabó de dar la puntilla a los conspícuos antiguos y modernos. El corazón y el pensamiento de Arlequín se iban atraídos por la visión brillante del ambiente pródigo, y no tardó en marcharse escapado, todo su ser, hacia la espléndida mansión del noble y orgulloso gallo inmortal.

En los jardines del Gran Coliseo, tropecé con una numerosa comitiva nupcial, cuyos novios daban envidia al más empedernido solterón. A fuerza de leer el *K. D. T.*, «Julianet» entregóse rendido a Himeneo, y el Jueves Lardero, lleno de subfancia y empuje, lo llevaba al pie del altar. Colombine no quiso que me juntase a los regocijados acompañantes, y entré luego con ella en el salón, previo disgusto de mi amada por haberla hecho esperar largo rato.

Imponderable aspecto el del predilecto templo del Dios de la Careta. Iluminación radiante, adornos pomposos, perspectiva felicísima. Y por encima de todo, hermosos cuerpos de mujer oscilando en divino misterio. Boabdil el Chico entregaría de nuevo Granada en el siglo XX, embriagado por las veinticinco manolas salidas del mismo Albaicín; y Abel Fourquier, árbitro de las elegancias, se extasiaría ante los Prototipos de la Moda implacable.

Vinieron a asediarme dos intriganes mascaritas, y aprovechando un inciso juguetón de Colombine con los pequeños Cupidos punteé un tango con ellas: Pafecé que todas las mujeres se hayan confabulado para distraerme de mi única pasión.

Mi estancia en el Baile de Sociedad del Prado ha sido pródiga en el goce y la chunga. Yo quisiera ser Virgilio y disponer de dos días hábiles para cantar su magnífico éxito, mas el impresor no perdona, y temo que me coja los dedos con la puerta.

Sessions de l'Ajuntament

ORDINARIA DEL 9
La presidió l'Alcalde amb assistència d'En Font i Mitjans.

S'aprova l'acta anterior.

Es llegeix una comunicació de la C. M. de R. demanant sia fixat un jornal per concedir la pobresa dels expedients del reemplaç, acordant-se lo de costum o siguin catorze rals.

S'aproven els comptes d'enllumenat elèctric de Desembre i Gener.

Igualment hi queda el dictamen de la C. de F. sobre el contracte amb la Companyia concessionaria del enllumenat públic, per no haver-se presentat reclamació.

Es dona permís per a fer obres en un edifici de sa propietat, a donya Pilar Parellada.

Es delega al empleat de les oficines, senyor Torres, per a acompanyar als quintos a Vilafranca.

L'Arcaide div que no s'ha presentat cap reclamació a les llistes de les Seccions per elegir als vocals associats, devont verificar-se el sorteig dels mateixos, que dona per resultat:

Urbana: Antoni Planas Puig, Rosendo Masó Badell, Pere Freixas Francolí, i Francisco Selva Planas.

Rústica: Manel Bertrán Sardé, Josep Soler Cartró, Antoni Catuss Catuss, i Manel Pascual Albà.

Industrial: Romuald Borrell Grau, Josep Ardevol Baldrich i Narcís Comas Rosés.

S'acorda exposar-ho, als efectes de reclamació.

En Mitjans explica que en 1911, al fer les obres les RR. MM. Mercedaries se'ls dispensà de l'arbitri que'ls hi pertanyia per les clavegueres, per ser jardí per on passava, però que ara que s'edifica dit jardí se'ls cobri lo part que'ls correspon per edificació a quin efecte es comunicà a la Superiora. Els seus companys ho troven bé i així s'aprova.

El mateix Mitjans demana a l'Arcaide fassi gestions per conseguir s'implanti en la Administració de Correus el Giro Postal; cosa que ja han fet altres arcaides sense poder-ho lograr, però que ell opina, segons indicacions que se li han fet, que la forma de conseguir-ho es valent-se de les influències polítiques que pot tenir la Presidencia. Explica que si la Jefatura de Correus no ho dona es deu ha haver-se de nomenar dos empleats.

L'Arcaide li promet ocupar-se'n degudament, tenint en compte lo proposat, i s'aixeca la sessió als vint minuts del seu començament.

Noves varies

La delicadíssima operació quirúrgica practicada al xamós nen Joan, fill de nostres estimats amics els esposos don Magí Farran Braçat i D.ª Maria Soler Casadevall, pel jove i ja reputat Doctor D. Juli Santacana, de Vilafranca, metge cirurgià per oposició del Hospital Clínic de Barcelona i assistent Director de la Clínica Morales d'aquella capital, ajudat pels seus companys Doctors Pérez i Riús; ha tingut un resultat satisfactori, tocant bona part d'aquest èxit a la preparació de l'infant portada a cap des de que és al món pel metge de capsalera D. Joan R. Behaprés.

Dita operació fou practicada en el domicili de l'avia materna del nen, D.ª Francisca Casadevall Torralbas; si-guent l'afecció operada coneguda científicament amb el nom d'*espina bifida*, lo que constitueix un èxit més per al referit jove Dr. Santacana, qui indubtablement està predestinat a obrir-se pas entre les grans eminències mèdiques contemporànies.

Rebin els pares del nen operat i els distingits facultatius que hi han intervingut nostra sincera enhorabona.

Al matí del passat divendres dia 9 fou exhumat del Cementiri neutre, ont hi estava sepultat des de l'22 de Desembre de 1911, per a ésser conduït al catòlic, en quin sagrat recinte quedarà definitivament enterrat, el cadavre del compatriota D. Antón Bosch Carbonell.

En l'antiga tenda «El Paraíso», del carrer de Parelladas, núm. 9, s'hi troven de venda PAPERETS, CARUTES,

SERPENTINES i altres articles propis de aquesta temporada.

A la ciutat de Barcelona tingué lloc el passat diumenge el sepeli de la respectable i bondadosa compatriota donya Concepció Vilanova Coll, viuda de Ros i Saumell, a quin afligit fill i demés família transmetem el nostre pesam.

En la capella del Sagrament de la Iglesia parroquial aquest matí han rebut la benedicció nupcial, de part del vicari Mossen Salvador Mas de les Valls, nostre estimat amic el jove D. Salvador Barrachina Esquiú, soci de la fabrica de calçat «Camps, Mirabent y C.^a», i l'agra-ciada compatriota D.ª Carme Rovira i Esteve, actuant de testimonis D. Antón Mirabent i Mirabent i D. Manel Camps i Pla, consocios comercials del nuvi.

Rebin els recent casats i ses respectives famílies la nostra enhorabona.

Air morí a Barcelona la respectable senyora D.ª Dolores Anaye del Alamo de Sarret, cunyada de nostre apreciat amic D.ª Bonaventura Sarret Clausó, a qui, com a la demés familia de la finada, transmetem amb tan trist motiu la expressió del nostre condol.

Fox-trot carnavalesc

Explicava un «neutral» del carrer de la Muralla, que a la tarde d'aquell dia, pel carrer hauria sentit «El gall ja tremolant» i a les nou de la vetlla «Ja tenim el gall plomat».

A les onze, al sortir la comparsa, clamaven encare més fort: «Anem a menjar-sell! Anem a menjar-sell!».

Pero, filllets meus, mitja hora més tart, al retornar la colla, ay! ja quina quietut, i quin silenci, i quin mutisme!... Res, que allò era com si diguéssim «el caos antes de la Creación del mundo»!

Comentaríem? Pod ferlos tothom a la seva manera, amb perdó d'En Simonet i d'En Catrota.

D'un romanso que aquets dies circula per la Patagonia, n'extrayem les següents corrandes, per cert més mal engionades que 'ls barrets de copa desaparecuts.

Cosa certa és que a la vall mai hi anirà bé 'l cascall, pro en cambi hi té bona vida la flor que 's diu margarida.

Si tingués del gall el cant i parlés com cert poeta diria que és La Torreta de l'Amor el dols encant.

A l'hort s'hi cria la col, a la mar els tiburons, i a la «chulla» d'Oriol les carbasses i els melons.

Estels brillants de clarors que vaguèu pel firmament: no expliqueu pas a la gent el fracàs dels meus amors.

Si te vistès de payaso no te entraria el curucuchó, a no ser que el pelo al rape te corten con un serrucho.

La fiell mitja del bendito, si no muda de intenciones, se vestirà muy bonito con chaleco y pantalones.

Catrota està que echa chispas, y rebuzna y da patadas, cual si a tremendas picadas se le comieran avispas.

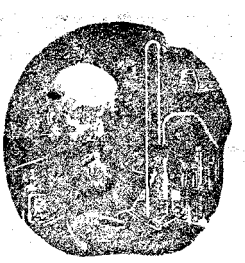
Hay un Catrota segundo que al primero ha de eclipsar, pues como corrió más mundo... nada: que sabe la mar.

Al decir de mucha gente Juan está echo un ca...maleón, y no le falta razón a juzgar por lo presente.

En cada pétalo hay rosa que diz que tiene un amor. Sería cosa curiosa comprobarlo sin temor.

Ya van juntos de rondón el sanitario y el vate. ¿Cuál será el digno remate de semefante fusión?

El duenyó de l'acreditat HOTEL MILANESA participa al públic que aquets dies el seu establiment estarà obert durant la nit, servint—shi tota mena de menjars.—

PHOSPHORRENAL ROBERT

RECONSTITUYENTE granulado - elixir - inyectable

PREPARADO POR JOSÉ ROBERT SOLES

INGENIERO QUÍMICO Y FARMACÉUTICO

FARMACIA BARCELONA

Calle Lauria, 74

NOMBRE REGISTRADO

Diputació de Barcelona - Xarxa de Municipis

DISPOSABLE PER A ANUNCI

Maquinas SINGER

para coser y bordar y para toda
clase de Industria en que se em-
plea la costura.

SE CEDEN TDAS LOS MODEL S A
2'50 pesetas semanales.

PIDANSE CATÁLOGOS ILUSTRADOS

Las han Industriales, Domésti-
cas, Rotativas, Oscilantes, Vi-
brantes y Familiar reciproca.

Representante en Sitges :

JOSE SELVA: Calle Aygua, 4

en donde encontrarán, como siempre, toda clase de
piezas, agujas y demás accesorios exclusivamente
para las acreditadas máquinas de la CASA-SINGER

Camisería y Quincallería
32. BOQUERIA. 32
GRAN AGENCIA
en

camisas, corbatas, mocadors
y tots els articles pertanyents al ram

La Camisería que ven més barata
Especialitat en camisas a mida

**SELLOS de cautxú,
de goma i de metall**

Tampons

Fetxadors

Numeradors

9, Parelladas, 9

DISPOSABLE PER A ANUNCI

Disponible

**VINOS de todas clases
de cosecha propia**

Bodegas LA SITGETANA de Juan Magrans

DESPACHO:

Calle de Aragón, 339, chaffán a Bailén; BARCELONA

Moscatel dulce y seco • Milvasia de Sitges superior

Tinto • Clarete

Rosado • Vinagre

Disponible

DISPOSABLE PER A ANUNCI

Aficionats al FOOT-BALL : Llegíu el gran follet

Fo que debe saber el árbitro - Fo que deben saber los jugadores - Lo que debe saber el público

Prou, 30 céntims

ES VEN AQUI

9, Parelladas, 9